

Suzanne Collins: Az Éhezők Viadala 3. - A kiválasztott

Suzanne Collins jelentéktelen, mégis szerethető, kismillió érdekes tulajdonsággal rendelkező karaktere Annie. Úgy ismerjük meg, mint aki *csak úgy ott van*, hogy hozzáadjon valamit Finnick történetéhez, háttéréhez, s jövőjéhez egyaránt. A 21. században azonban bűn lenne csak ennyit mondani egy nőről, nemde? Kiharcoltuk a jogot, hogy többek legyünk, mint holmi mellékszereplők. Tele vagyunk gondolatokkal, ötletekkel, célokkal, jó és rossz tulajdonságokkal, és ami a legfontosabb, megvan a saját történetünk.

Annie mégis egész életében címkét viselt magán, és ez akkor sem változott meg, amikor feleségül ment élete nagy szerelméhez. Csupán a címke változott, amit ezután viselt, de ettől függetlenül nem tudta eltávolítani magáról.

Elérkezik-e az idő, hogy egy nőt komolyan vegyenek, és ne nevetet ragasszanak rá, hanem megpróbálják megismerni a múltját, majd esélyt adjanak neki egy szebb jövőre?

Az alábbi bejegyzésben Annie szemszögéből láthatjuk az esküvője napját, amin egy furcsa látomással is szembesülnie kell.

Moly link: [A kiválasztott · Suzanne Collins · Könyv · Moly](#)

Kirekesztettből feleség lett...

Finnick volt az egyetlen, aki valaha is megértett. Amíg mindenki más ostobának, érzelmileg labilisnak, kiszámíthatatlannak hitt, addig Ő látta, ki is vagyok valójában. Na, ez nem azt jelenti, hogy nincs alapja a rólam keringő pletykáknak; de egy mentális zavarokkal küzdő ember több, mint a betegsége.

Nem tudom, álmodtam, vagy valaki szájából hallottam-e, hogy valójában nem lélekkel rendelkezünk, hanem mi magunk vagyunk lelkek, s ehhez kaptunk egy testet. Így azt, hogy meddig terjed ki a jóságunk, hogyan viselkedünk másokkal, csakis a lélek határozhatja meg. Az én lelkemmel pedig nincs gond - s ezt Finnick is tudja. Felnevetek, amikor nem illő; elszomorodom, amikor semmi okom sincs rá; észreveszek magam körül olyan jelenségeket, amelyek másoknak fel sem tűnnek - például azt is, hogy Katniss aggódó pillantásokat vet felém, mintha attól tartana, hogy megtámadom. Újra elnevetem magam; vicces annak a gondolata, hogy a lány, akit minden körzet ismer, s aki egy szürke egérből Snow legádázabb ellenségévé vált, nem tudja, mire számíton tőlem. A tekintetében félelem és aggodalom keveredik. Élvezem a helyzetet, de készülnöm kell az esküvőmre. A ruhám még mindig a

szekrényben, és Finnick jelenléte is hiányzik. Ő nem próbál kiismerni, nem akarja kiszámítani a következő lépésemet. Bízok bennem, mert tudja, nem vagyok veszélyes.

Amint felveszem a ruhát, Katniss arcára kiül a meglepetés. *Cinna*.

- Cinna-hoz méltóan fogom viselni a ruhát - mondom, mire Katniss rám emeli tekintetét.

- Boldog lenne, hogy életed legfontosabb napján az általa tervezett ruhát viseled - feleli Katniss. Közelebb lépek hozzá, azzal a szándékkal, hogy átölelem, de ekkor beront Octavia.

- Igyekezzünk, igyekezzünk! - harsogja, mire megkérem Katniss-t, hogy segítsen felhelyezni a fejemre a fátyolt.

Pár percen belül már Finnick kezét fogva esküszöm meg arra, hogy örökké szeretni fogom.

A lakodalmi mulatság kezdetét veszi, és én egy percre sem mozdulok a férjem mellől.

Őszinte boldogsággal nézem a körülöttünk táncoló, nevető embereket, és büszkeséggel tölt el, hogy a mi ünnepségünk ilyen pozitív hatással van mindenkire. Hosszú idő óta nem éreztem ennyire nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak magam.

Finnick felé fordulok, ám azonnal kihúzom a szorításából a kezemet, és a fülemre helyezem azt. Sikolyokat hallok, és bár minden erőmmel küzdök, hogy nyitva tartsam a szemeimet, azok lezáródnak.

Horrorisztikus látvány jelenik meg az elmémben. Finnick kiáltását hallok, a kezemet próbálja megfogni, de én még túl messze vagyok ahhoz, hogy elérje azt. Magán kívül ordít, és amikor a háta mögött megjelenik egy eldeformálódott lény, a rémülettől elborzadva hátrálni kezdek. Újdonsült férjem egyre távolabb kerül tőlem, és egy idő után a sikolyai is megszűnnek. Csupán a lények fogainak csattogását hallok, amelyekből tudom, Finnick nem jön vissza többé. Meg kellett volna mentenem, de én hagytam, hogy felülkerekedjen rajtam a félelem.

Az ember megesküszik rá, hogy mindenben támogatja a szíve választottját, és ott lesz mellette akkor is, amikor más rég lelépett. Biztosak vagyunk abban, hogy be tudjuk tartani az esküt, sőt, teljesen evidensnek tartjuk, hogy minden nehézséget leküzdünk majd együtt. Azonban senki sem beszél arról, hogy minden ember folyamatosan változik. S itt nem arra célzok, hogy lehet, Finnick két éven belül hosszú hajat növeszt magának, vagy én úgy döntök, egy másik Körzetben szeretném leélni az életem hátralevő részét. Ezek olyan apróságok, amelyeket meg lehet oldani, az élet velejárói. A bennünk élő démonok viszont teljesen más tésztá: őket nem küzdi le se helyettünk, se velünk a társunk, hiszen csak a mi elménkben jelennek meg időről időre.

Évek óta harcolok a gondolataimmal, amelyek mára erősebbek lettek, mint azt valaha hittem volna. Emlékszem, amikor legelőször hallottam egy sikolyt a fejemben, azt hittem, csak egy éjjeli rémálom maradványa, következménye ez, s majd elmúlik. Most viszont valóságos, élethű képkockák cikáznak lelki szemeim előtt, és akárhogy is próbálom, nem tudom eltüntetni őket. A szemeim ilyenkor nem nyílnak ki, a gondolataimat nem tudom másra terelni. Egyedül vagyok a rémisztő képekkel és baljós hangokkal, amelyek ezúttal a férjemet vették célba.

Eltűnődtem már azon, hogy vajon ha nem úgy kezelnék a mentális betegségeket, ahogyan, akkor le tudnánk-e küzdeni azokat? Még most, a saját esküvőmön is úgy néz rám mindenki, mintha boszorkány lennék, aki valamilyen bájital segítségével csavarta el Finnick fejét.

Lehetetlen, hogy Finnick önszántából szeretett bele. Szereti-e egyáltalán? Biztos, hogy igazán nem! Szinte hallom a gondolataikat, amikor rám merednek, és próbálnak rájönni, mi a következő lépésem. Labilisnak és dilisnek könyveltek el, ami azt jelenti, hogy senki nem mer a közelembé jönni. Úgy gondolom, ha ítélezés, megvetés és szánakozás helyett megpróbálnánk megérteni azokat, akik valamilyen betegség áldozatai, a Kapitólium sem befolyásolhatná mindannyiunk életét annyira, amennyire azt teszi az idők kezdete óta. Az emberek nem azért fohászkodnának, hogy a viadal résztvevői a *bolondok*, vagy a *furcsák*, esetleg a *keveset beszélők*, *magányosak*, tehát *biztos, hogy elmeroggyantak* legyenek, hanem éppannyira aggódnának egy zárkózott, ámde jólelkű, vagy mentális betegségben szenvedő, segítséget igénylő fiatalért, ahogyan a saját gyerekeiért is. Azonban amióta világ a világ, a különböző felfogással, nézetekkel, elvekkkel rendelkező emberek háttérbe szorulnak. Őket kinevetik, megalázzák, eltapossák. A Kapitólium fő célja pedig, hogy minden Körzet fiatal lakója behódoljon nekik, és ezt egyetlen úton tudják elérni: ha szenvedésre és fájdalomra kárhoztatják őket. Mindnyájan Snow szemei előtt cseperednek fel, majd amikor elérkezik az

idő, úgy dobja be őket az arénába, ahogyan egy éhes kutyának vetjük oda a tegnapi vacsoráról maradt csontot.

A Körzet többsége pont olyan rossz, mint Snow. Ők nem törődnek azzal, kinek mi fáj, nincs idejük odafigyelni egymásra, megkérdezni, hogy érzi magát az édesanya, akinek a lánya az életéért küzd Snow *játékában*. Hogyan is várhatnám el, hogy normálisan kezeljenek, amikor az *egészséges, jó hírrel rendelkező embertársaik* sem érdeklik őket? Ezekben a percekben sem vagyok több számukra, mint az ártatlannak tűnő, ámde akármikor örült lényé átalakulható, jelentéktelen kis nő, akinek az esküvőjére el kellett jönni, szeretetett barátjuk, Finnick Odair miatt.

Peeta-ra gondolok, aki épp így érezhette magát Katniss oldalán. Az emberek csak a Fecsegőposzáta szavaira figyeltek, őt ünnepezték, s Peeta csak akkor került szóba, amikor kettejük szerelméről beszéltek. Ez lehet az oka, hogy őt sikerült a legkönnyebben megtörnie a Kapitóliumnak? Snow tudta, hogy Peeta lelke túl gyenge már ahhoz, hogy ellenálljon neki? Hosszas próbálkozás után végre ki tudom nyitni a szemeimet. Kapkodva próbálok levegőhöz jutni, olyan, mintha mindeddig víz alatt lettem volna.

- Annie - szólít meg a férjem. - Jól vagy?

Nem felelek. Ráemelem a tekintetem, és tudom, ennyi elég ahhoz, hogy megértse, tiszta az elmém. Finnick a szájához emeli a kézfejem, s lágy csókot lehel rá, én pedig egy biztató mosolyt küldök felé. Aztán akaratlanul is egy magas, edzett testet keresek a tömegben. Nem akarom magamra vonni senki figyelmét, ezért nem emelkedem lábujjhegyre, a fejemet sem forgatom jobbra-balra, mert tudom, hogy a barna, dús hajzuhatag előbb-utóbb úgyis feltűnik majd valahol.

Pár perc telik el csupán, és büszke vagyok magamra, amiért igazam volt. Katniss megjelenik a táncparketten, és őszinte boldogság sugárzik az arcáról.

Arra gondolok, büntudata van-e, amiért Peeta sosem lesz már a régi. Szerette-e egyáltalán annyira azt a férfit, hogy törődjön a lelkével, elméjével? Nézem, ahogy táncol, nagyokat nevet, és a másodperc törtrészéig egymásba fonódik a tekintetünk. Ekkor minden kérdésemre, kételyemre választ kapok. Katniss fő célja már nem Snow legyőzése; Peeta megmentése és meggyógyítása motiválja. Nem volt választása, amikor elvették tőle a társát, különben a saját élete árán is megvédte volna őt. A félelem nem bénította volna le, a sikolyok nem járták volna át a lelkét, hanem megfogta volna Peeta kezét, és mindent beleadva, kimentette volna Snow karmai közül.

Miért nem tudtam ugyanezt tenni, amikor én voltam Finnick egyetlen esélye a túléléshez? Az én kezem után nyúlt. mert tudta, mindig eléri azt, s én mégis hátat fordítottam neki. A démonok nyertek, amikor a tőlük való menekvést választottam a férjem életével szemben.

- Finnick - szólalok meg, pont akkor, amikor behozzák az esküvői tortát.
- Mondd, Annie - fordul felém, de ekkor már valójában nem rám figyel. A vendégek üvölteni, tapsolni kezdenek, mire Finnick csatlakozik hozzájuk, továbbra is a kezemet fogva.
- Bocsáss meg, amiért nem tudunk majd megmenteni - suttogom, de rajtam kívül senki sem hallja a szavaimat.